

saře, by sál opustili, možno v činu tom spatřovati pouze přestupek §§ 14 a 19 shrom. zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., nikoli však přečin Šu 283 tr. zák., ježto nedostává se skutkové známky »shluku lidi«, ve smyslu Šu 283 tr. zák. nezbytné. Ježto nalézací soud, uznáv obžalovaného vinným přečinem dle Šu 283 tr. zák., zákon nesprávně vyložil, bylo dle Šu 290 tr. ř. rozsudek ve výroku o vině ve směru tom zrušiti a obžalovaného, který, jak nalézací rozsudek zjišťuje, výzvy vládního komisaře, by se ze sálu vzdálil, neuposlechl, uznati pouze za vinna přestupkem Šu 14 a 19 cit. shrom. zákona.

Čís. 1450.

K pojmu úmyslu dle Šu 1 tr. zák. se nevyžaduje, by pachatel si byl vědom, že páše něco trestného.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 502/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 15. října 1923, jímž byl obžalovaný dle Šu 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin násilného smilstva dle Šu 127 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na příští sezení porotní u soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnosti veřejného obžalobce, dovolávající se jedině zmatku dle Šu 344 čís. 8 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Podle protokolu o hlavním přelíčení pravil předseda porotního soudu ve svém poučení: »Ke každému zločinu jest dle Šu 1 tr. zák. třeba zlého úmyslu, t. j. obžalovaný si má býti vědom, že páchá něco trestného«. Poučení to odporuje ustanovení Šu 1 a 3 tr. zák. Pojem zlého úmyslu po rozumu Šu 1 tr. zák. pouze vyžaduje, by úmysl pachatelův úplně objímal účinek, trestnímu zákonu se přičící, a byl spojen s představou veškerých skutkových okolností toho kterého trestného činu. Názor, že vina ve smyslu práva trestního vyžaduje mimo to vědomí pachatelovo o trestnosti jeho jednání, jest pro platný trestní zákon vzhledem k ustanovení Šu 3 tr. zák. neudržitelný. Podle tohoto zákonného ustanovení neznalost trestního zákona pachatele neomlouvá a netřeba tedy důkazu, že obžalovaný znal zákon a tudíž trestnost svého jednání. Právní poučení předsedovo jest tedy pochybeným a bylo proto ve smyslu Šu 281 čís. 1 a Šu 348 tr. ř. uznati, jak shora uvedeno, aniž by bylo třeba obírati se otázkou, jaký vliv mělo nebo mohlo míti toto poučení na rozhodnutí porotců.

Čís. 1451.

Zákon o trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).